

GÜN ZİLELİ • Kentlerde (2000-2013)

GÜN ZİLELİ 24 Ekim 1946'da Ankara'da doğdu. 1960'lı yıllarda *Yordam* ve *Soyut* dergilerinde öyküleri yayımlandı. 1968 gençlik hareketinde yer aldı. 1990 yılında İngiltere'de siyasi sığınmacı oldu. 1992 yılında anarşizmi benimsedi. 2000'li yıllarda altı kitaptan oluşan otobiyografisini yazdı. Özellikle Sovyetler Birliği'ndeki Gulag kampları hakkında çeviriler yaptı. İstanbul'da yaşıyor.

İletişim Yayınları 2628 • Anı Dizisi 82
ISBN-13: 978-975-05-2428-8
© 2018 İletişim Yayıncılık A. Ş. (1. Basım)
1. BASKI 2018, İstanbul

EDITÖR Kıvanç Koçak
DIZI KAPAK TASARIMI Utku Lomlu
KAPAK Suat Aysu
KAPAK FOTOĞRAFI Işıl Kandolu (Gün ve Ceren)
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ ve *DIZIN* Oben Üçke

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064
Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GÜN ZİLELİ

Kentlerde

(2000-2013)

“Anılarınızı bitirmedığınız de bir gerçek!”

Robert bir an duraksadı: “Bu özel bir durum ama.”

“Neden özel olsun?”

“Bu anılarda bana karşı kullanılabilir o kadar çok koz veriyorum ki!”

“Bir kitabın değerini ortaya koyan da budur zaten,” diye heyecanla atıldım. “Kendini yüreklice ortaya koyabilen insana öyle ender rastlanıyor ki! Böyle bir atılımın sonunda kuşkusuz kazançlı çıkar insan.”

“Evet, ölümünden sonra.” Omuz silkti. “Yeniden yası yaşama atıldım ve bir sürü düşmanım oldu: Bu anıların basıldığı gün duyacakları heyecanı düşünebiliyor musun?”

– SIMONE DE BEAUVOIR, *Mandarinler*,
çev. İlkay Kurdak, Imge, 2009, s. 48

Yarılma (1954-1972) 10 Nisan 1999 - 4 Ağustos 2000

Havariler (1972-1983) 4 Eylül 2000 - 20 Eylül 2001

Sapak (1983-1992) 14 Nisan 2002 - 16 Ekim 2002

Ev (1946-1954) 20 Ekim 2003 - 7 Şubat 2004

Sığınmacılar (1990-2000) 30 Ocak 2009 - 16 Ağustos 2010

Kentlerde (2000-2013) 16 Aralık 2016 - 3 Ocak 2018

*Bu kitabın yazılış ve yayımlanış sürecinde,
yanı başımda gözlerini yumarak geldikleri evrene
geri dönen kediler Soprano (Spinster), Kekik (Kör-Topal),
Sahra, Masume (Rütbesiz Asker Nemeçcek)
ve Paspas ile köpekler Asil (Çeto), Dağlı, Falçata
ve yavru serçe Damat'a...*

*Belki hepimiz için öyledir
ama dünya onlar için kısacık bir rüyaydı...*

“Bir başka ÷lkeye, bir başka denize giderim”, dedin
“bundan daha iyi bir başka Şehir bulunur elbet.
Her çabam kaderin olumsuz bir yargısıyla karşı karşıya;
–bir ceset gibi– göm÷lü kalbim.
Aklım daha ne kadar kalacak bu çorak ÷lkede?
Yüzümü nereye çevirsem, nereye baksam,
kara yıkıntılarımı görüyorum ömrümün,
boşuna bunca yıl tükettiğim bu ÷lkede.”

Yeni bir ÷lke bulamazsın, başka bir deniz bulamazsın.
Bu Şehir arkandan gelecektir.
Sen gene aynı sokaklarda dolaşacaksın,
aynı mahallede kocayacaksın;
aynı evlerde kır düşecek saçlarına.
Dönüp dolaşıp bu Őehre geleceksin sonunda.
Başka bir Şey umma–
Ömrünü nasıl tükettiysen burada, bu köşecikte,
öyle tükettin demektir bütün yeryüzünü de.

– KONSTANTINOS KAVAFIS, Şehir, çev. Cevat Çapan

YAZARIN NOTU

Metinde, daha önceki otobiyografik kitaplarıma yapılan atıfların kimilerinde çok yer tutacak sayfa numaralarının hepsi değil, sadece ilk ve son sayfa numaraları verilmiştir.

Metinde, adları verilen ve alıntı yapılan makalelerimin hepsi *Aşk ve Devrim* Sitesi'nde (www.gunzileli.com) bulunmaktadır.

İÇİNDEKİLER

I	2000-2002 Pervane	13
II	2002-2006 Filhakika	79
III	2006-2007 Çekirgeler	157
IV	2007-2008 Hrant	201
V	2008-2009 Ceren	253
VI	2009-2010 Dönüş	309
VII	2010-2013 Gezi	373
	Dizin	507

I.

2000-2002

Pervane

“İnsan bir yerden uğurlanmalı, insan bir yerde karşılanmalı. Bir paketin bile göndereni ve karşılayamı olduğu halde, insanın bu yalnızlığı...”

– Hasan Sever, *Su Duydum, Ayrıntı*, 2017, s. 33

Böylece yazmaya başladım. Tarih 10 Nisan 1999’u gösteriyordu. *Yarıлма* ile başlayıp *Havariler*, *Sapak* ve *Ev’le* ve şu anda da *Sığınmacılar*’la devam eden ve 54 yılı (1946-2000) kapsayan otobiyografi yazma serüvenim böylece başlamış oluyordu (bu kitapla da bitmiş oluyor. Vallahi doğru söylüyorum, bu, otobiyografi dizimin son kitabıdır). *Sığınmacılar (1990-2000)*, İletişim Yayınları, 2011, s. 343.

Sığınmacılar’ın sonlarına doğru yazdığım bu iddialı satırlara sözlü olarak itiraz eden birçok arkadaş oldu. Fakat bu konudaki ilk yazılı itiraz, Gün Benderli’den, 17 Nisan 2011 tarihinde geldi:

İnanmam Gün, valla billa inanmam bu kitabının otobiyografinin son kitabı olduğuna! Nerde kaldı son on yıl içinde yaptıkların? Onlar da az buz değil hani. Ya hayretler içinde kalı-

yorum bu kadar ayrıntıyı nasıl olup da aklında tutuyorsun ve sonra gene hayret ediyorum neden o kadar önem verip de yaşıyorsun diye. Birincisi gerçekten hayret, ikincisi (haddimizi aşarak) biraz eleştiri.

O zamandan beri, bu sözümden nasıl döneceğim diye düşünür duruyordum. Bir hileye başvurup şöyle demem mümkündü: “Otobiyografimin son kitabı derken doğru söylüyordum. Son kitap oydu o sırada. Otobiyografime bu kitapla son veriyorum, artık devam etmeyeceğim dememişim ki.”

Ama ben bunu yapmayacağım, çünkü *Sığınmacılar*’dan sonra otobiyografime devam etmeyeceğim anlamında yazmıştım o satırları. Şimdi bu sözümü geri alıyor ve otobiyografime kaldığım yerden, yani milenyuma girişten itibaren devam ediyorum.

Aslında eski kararımda, *Sığınmacılar*’ın yayımlandığı 2011 yılından bu yana, altı yıl boyunca sebat ettim. Fakat ısrarlı alkışlar karşısında dayanamayıp seyirciyi bir kere daha selamlamak için sahneye dönen bir tiyatro sanatçısı gibi, otobiyografi “sahnesine” yeniden dönüyor ve siz okurları son bir defa daha selamlıyorum. Altı yıllık bir aranın ve on altı yıllık bir zaman diliminin otobiyografi yazımında objektifliği sağlamak açısından yeterli olduğuna artık ben de ikna oldum sonunda (aslında Gün Benderli itiraz ettiğinden beri ikna olmuştum da)!

* * *

Higham Road’daki evin *landlord*’u bana yeni bir teklifle geldi. Kirada oturduğum katı satmak istiyordu. Katı satın almak isteyen *property agency* (gayrimenkul komisyoncusu şirket), bir alttaki paralel sokak olan The Avenue Road’da bir ev sunuyordu bana. Üstelik bu ev iki katlı, beş odalı, kocaman bir şeydi, istersem odalarını, yeni *landlord*’uma çaktırmadan kiraya bile verebilirdim. Mahkemeye falan uğraşmasak iyi olurdu. Ben bu işten avantajlı çıkmış olacaktım. Zaman içinde burnunun uzayacağına hiç kuşku olmayan sivri burunlu İrlandalı *landlord* beni ikna edebilmek için bin dereden su getiriyordu. Gidip eve baktım. Gerçekten de iki katlı, kocaman, konak gibi bir ev-

di, yalnız epey yıkık döküktü. Tamir edilmesi gereken bir sürü yeri vardı. Komisyoncu şirket tamirat işlerini üstlenirse taşınma teklifini kabul edeceğimi bildirdim. Şirketten, biri kadın, ikisi erkek üç görevli geldi; tüm komisyoncular gibi takım elbise, kravat ve tayyörden ibarettiler ve tabii ellerinde kâğıt kalem. Gösterdiğim bütün tamirat işlerini, yüzlerinden akan sahteliği gizlemeye çalışan büyük bir ciddiyetle kaydedip gittiler. Sonuç: Şirket hiçbir tamirat yapmadı. Taşındıktan bir yıl kadar sonra bana bir *notice* (tahliye ihtarnamesi) gönderinceye kadar da ortalıkta gözükmedi.

Doğru hatırlıyorsam, 2000 yılının sonbaharına doğru The Avenue 181'deki eve taşındık: Şermin (köpek), Çapkın (kedi), Emel ve ben. Emel'le evliliğimiz, artık onun oturum alması için yasal bir prosedüre dönüşmüştü. Oturumu aldıktan sonra ayrılacaktık. İrlandalı ev sahibimin tavsiyesine uyararak bir de kiracı bulsa mıydım alt kattaki, mutfağa bitişik genişçe odaya acaba? Buna gerek duyuyor muydum gerçekten? Yok canım! Zaten bu odadan alınacak kira, her zaman olduğu gibi bana değil, "kadim arkadaşlık" (Oscar Wilde'ın "Sadık Arkadaş" öyküsü tam da bunu anlatmaktadır bana kalırsa) gereği Emine'ye (Özkaya) gidecekti. Oda için ilan vermeyi, bu işlerde benden çok daha usta olan Emine halletti ve kısa süre sonra, haftada 60 pound ödeyecek bir kiracı bulduk: Nijeryalı Süleyman Enjoye.

Süleyman, Afrika ülkesi Nijerya'nın Müslüman kesimindedi. Daha doğrusu, annesi Hıristiyan kesiminden, babası Müslüman kesiminden. Annesi zengin bir aileden geliyordu, babası ise tersine, fakir bir aileden. Annesiyle babası ayrılınca Süleyman babasını tercih edip Müslüman olmuştu. Üstelik oldukça radikal bir Müslüman. Amerikan emperyalizmine karşı ortak duygularımız olduğu için anlaşılıyorduk. Onun anarşizme karşı herhangi bir düşmanlığı yoktu. Anarşistlerin yukarıdaki "God"ın (Allah'ın) eşitlikçi ve özgürlükçü emirlerinin yolundan gittiğine inanıyordu. Benim de onun gibi iyi bir insanın göklerdeki "God"ıyla bir sorunum yoktu. Düşünce ve inançları bir yana benim için önemli olan Süleyman'ın iyi bir insan olmasıydı. Birbirimize kanımız ısınmıştı. Nijerya'dan geldiği bu

London “cangılı”nda bir yandan sinemalarda bilet kontrolörlüğü, yer göstericilik gibi işlerde çalışıp bir yandan da North East Kolej’de grafik tasarımı okuyordu. Onunla birbirimizi baba-oğul gibi seveceğimizi ve ömür boyu manevi baba-oğul olacağımızı nereden bilebilirdim ki.

Tecrit içinde, yalnız ve hüzünlü bir hayatımız vardı. Emel bir yandan okula gidiyor, bir yandan da çalışıyordu. Oturum başvurusunun sonuçlanması an meselesiydi. İlişkimiz, aynı evi mecburen paylaşan iki kişinin ilişkisinden farksız hale gelmişti. O kadar çok oda olunca odalarımızı da ayırmıştık.

Şermin on üç yaşındaydı artık. Köpekler için ileri bir yaştı bu. Kurt köpeklerindeki genetik bir rahatsızlık onda da baş göstermişti. Kalça kemikleri dışarı fırlamıştı ve artık çok yavaş yürüyebiliyordu, “Hint fakiri” gibi gözüküyordu ilk bakışta. Hayvan hakları konusunda duyarlılıklarını her zaman takdir ettiğim fakat zekâlarına fazla güvenemediğim mahalledeki İngilizler beni ikide bir RSCPE’ye (Britanya Tarım Bakanlığı’na bağlı, ev hayvanlarıyla ilgili bir kuruluş) şikâyet ediyorlardı, “bu adam köpeğine bakmıyor, zulmediyor” diye. Ve çat kapı, polisten farksız resmî kıyafetleri olan RSCPE görevlileri karşımda.

“Buyrun?”

“Hakkımızda şikâyet var, Sir, köpeğinize iyi bakmadığınızı söylüyorlar.”

Adamları içeri aldım: “Buyrun, bir de siz bakın.”

Şermin’le tanıştırdım kendilerini. Şermin onlara gereken saygıyı gösterip kuyruk salladı ama resmî giyimlerinden dolayı da biraz çekiniyordu. Neyse, adamlara durumu izah ettim ve ikna olmalarını sağladım sonunda. Şermin yaşlanmıştı, bütün sorun buydu, benim ona bakmamam söz konusu olamazdı. Ta Türkiye’lerden getirtmiştim onu, hiç iyi bakmaz olur muydum, o benim en yakın arkadaşım. Adamlar onu Türkiye’den getirdiğimi öğrenince oldukça duygulandı fakat hiç de duygusal olmayan bir öneri getirdiler: Epeyce yaşlanmıştı, acaba onu “uyutma”yı düşünmez miydim? Hayır, düşünmezdim! Bu cevabımdan sonra çekip gittiler. Elbette bir dahaki şikâyete ka-

dar. İngilizler için yaşlanan köpeklerini “uyutmak” son derece doğal bir olaydı. Duygusal kodlarımız arasında büyük farklar vardı.

Mahalledeki İngilizlerin zekâ düzeyi çok yüksek olmamakla birlikte, yine de idare ederdi. Türkiyeliler bu konuda İngilizlerin eline su dökemezlerdi. Zaten, genelleme yapmayayım ama en azından Londra’daki köylü kökenli sığınmacıların çoğunda hayvanlara karşı duyarlılık diye bir şey kesinlikle yoktu. Bir keresinde Türkiyelilerden biri Şermin’in haline uzun uzun bakmış, sonra da, “Sen bunu değiştirip yenisini alsana” demişti. Köpekle araba arasında epey fark olduğunu anlatmaya çalışmak boşuna çaba harcamaktı, bunu biliyordum artık.

* * *

Bir yıl önce yazmaya başladığım otobiyografimin ilk cildini 2000 yılının Ağustosunda bitirmiştim. *Yarıлма* adını vereceğim bu kitap, İstanbul’a taşınma tarihimiz olan 1954 yılının yazında başlıyor ve 1972 yılının Mayıs ayında, Deniz’lerin idamının hemen ertesi günü bitiyordu. Kitaba Emine Özkaya’nın bir önsöz yazmasına karar vermiştik. Her zamanki gibi benim yardımımla bu önsöz de yazıldı. O sıralar yazılarım *Birikim* dergisinde çıkıyordu. Derginin Temmuz-Ağustos 1998 tarihli 111-112. sayısında, ulusalcılığa ilk karşı çıkışlardan biri olan “Galiley Üzerinde El Sıkışmak” başlıklı uzun yazım yayımlanmıştı. Derginin editörü Abdullah Onay’la yüz yüze tanışma olanağımız olmasa da bu yazının hazırlanışı sırasında uzaktan arkadaşça bir ilişki gelişmişti aramızda. O zamanlar büyük yayınevlerine, anarşist olmamdan kaynaklanan bir uzaklığım olsa da, bu tür ilişkiler nedeniyle İletişim Yayınları’nı biraz daha farklı görüyordum. Bu nedenle *Yarıлма*’yı İletişim’e gönderdim. İlk gelen cevap olumluydu. Basmayı düşünüyorlardı. Editörleri halen kitabı okumakta ve bazı düzeltme önerileri hazırlamaktaydı. Her şey yolundaydı.

Kitap daha yayımlanmadan belli çevrelerde duyulmaya başlamış olacak ki, bir gün evdeki telefonda arandım. Arayan 1968 kuşağının önde gelen isimlerinin biyografi yazarlarından

Turhan Feyizoğlu'ydü. Feyizoğlu'yla bir tanışıklığım yoktu, telefon numaramı Türkiye'de birilerinden almıştı, şimdi kimden aldığını hatırlamıyorum. Kitabı, kendisinin kitaplarını da yayımlayan Ozan Yayıncılık'a vermeme öneriyordu, istersem aracılık yapabilirdi. Ozan Yayınları'nı tanımazdım. Biraz hoş beş ettik, "Düşüneyim" dedim. Bir süre sonra, "daha derin düşünmemi" teşvik etmek üzere Turhan Feyizoğlu aracılığıyla Ozan Yayıncılık'tan bir teklif daha ulaştırıldı bana. Kitabı 3.000 adet basmayı ve telifi de İngiliz sterlini ile ödemeyi teklif ediyorlardı: 3.000 sterlin. Ayda 300 sterlinle kıt kanaat geçinen biri için oldukça iyi bir paraydı bu. Fakat parayla ilişkileri asgari düzeyin bile altında olan benim gibi birinin bundan dolayı gözlerinin kamaşması mümkün değildi. Peki, o zaman ne oldu?

İletişim'le haberleşmemiz sırasında, benim gönderdiğim Emine Özkaya'nın önsözü yerine kendileri bir önsöz yazmak istediklerini bildirdiler. Bu öneriye çok bozuldum. Büyük yayınevlerine karşı zaten oldum olası bir güvensizliğim vardı. İletişim'le ilişkim sıcak değil, ılımlıyla soğuk arasında gidip gelen bir ilişkiydi. Suyun birkaç derece soğuması her şeyi berbat etmeye yeterliydi. Öte yandan, Emine'yle olan arkadaşlığımızın çalkantılı sularda yüzdüğünün çok iyi farkındaydım. Önsözünün anı kitabımda yayımlanmasının, epey yara almış arkadaşlığımızı yoluna sokacağına inanıyordum. Evet ama bunu İletişim'le tartışabilirdim, neden yapmadım? Şimdi düşünüyorum da burada da para meselesi tayin edici olmuştu. 3.000 sterlin benim gözlerimi kamaştırmamıştı ama bakalım Emine için de aynı şey söz konusu muydu? Türkiye'den yazlık bir ev almayı düşünüyordu. Elbette yayınevini açıktan değiştirmeme önermedi ama ben ona yaranma güdüsüyle Ozan'ın teklifini kabul ettim. İletişim'e kısa bir not yazarak kitabı geri çekmek durumunda olduğumu bildirdim.

İletişim'in önde gelenlerinden Tanıl Bora'dan bir mesaj geldi. "Niye ultiatom üslubuyla yazdınız ki, onu anlamadım" diyordu, "Birincisi, biz bu kitaptan gayet memnunuz, esasa dair bir tek şey yok, kitabı basacak olmaktan mutluyuz. Önsözle ilgili editör önerisi, adı üstünde öneridir. Kaldı ki editör arkada-

şımız kitabın ilk versiyonuyla ilgili olarak sizin de benimsediğimizi nihai versiyondan anladığımız önerilerde bulunmuştu, zaten kitabı da çok beğendi... Yani kitapla ilgili tek derdimiz buymuş gibi davranmayın ne olur bize! Netice: Önsözü istiyorum diyorsanız eyvallah, tabii ki öyle olacak.”

Ama ben o kör inadıyla karar vermiştim bile. Bu anlayışlı mesaja rağmen tutumumu değiştirmedim ve kitabı İletişim'den alıp Ozan'a gönderdim. İletişim'in idari sorumlusu Nihat Tuna'dan bu kararım üzerine gelen sitem dolu mektubun içimi nasıl yaktuğunu hâlâ hatırlarım. Bazen, çok “ilkeli”, çok “kararlı” gibi görünen tutumların arkasında umulmadık yalakalıkların, iradesizliklerin, gizli insani zaafların olduğunu gösterir bu örnek.

Kitap 2000 yılının Kasım ayında basıldı ve büyük yankı yaptı. Türkiye'de olmasam da bu yankıları duymamam mümkün değildi. Gazetelerden söyleşi önerileri gelmeye başladı. İlk öneri, 1970'li yıllarda TIKP'nin İzmir örgütünden tanıdığım Gülden Aydın'dan gelmişti. O sırada *Hürriyet* gazetesinde çalışan Gülden Aydın, kendini “eski camiadan” diye hatırlatıyor ve benim söyleşi yapmama ihtimalini bile düşünmeden özgeçmişime ilişkin birkaç not yazmamı istiyordu. Fakat yanılıyordu! “Biz anarşistler” medyaya söyleşi vermezdik! Medyayı, halkı aldatan, kirli bir araç olarak görmemizdi bunun nedeni. Bunu daha etraflı tartışmak isterim ama hemen söyleyeyim, pürist bir tutumdu bu. Bir dindar bile günahlardan bu kadar uzak duramazdı! Elbette, kişisel olarak sıcak karşıladığım Gülden Aydın'la böyle bir tartışmaya girmedim ama “Benim genel ilkesel tutumum medyaya herhangi bir demeç vermemek yönünde” diye yazdım. Fakat hakkımdaki kısa bilgileri vermekten de geri kalmayan, burundan kıl aldırmayan şu steril notu da ekledim: “Ancak sana (medyaya değil) kısaca şu kadarını söyleyeyim (benim ağzımdan yazmamak kaydıyla). On yıldır Londra'da siyasi göçmen olarak yaşıyorum. İki yıl önce Türkiye vatandaşlığından çıkarıldım. 1993 yılından beri anarşistim. Fotoğrafların disketini Ozan Yayınları'ndan isteyebilirsin. Sevgi ve dostlukla.”

Elbette bu “sevgi ve dostluk” sadece lafta kalan bir şeydi. “Bir medya mensubuna” gerekli gördüğüm mesafeyi şimdiden koy-

muştum. Gerisi de gelecekti birkaç güne kadar. Medyaya demeç vermeme purist tutumumun yanlışlığı bir yana, yukarıdaki satırlarda tam bir “anarşist kibri” sergilemişim. Yeni anarşist olanlarda hamlıktan ileri gelen, “dünyanın en doğrusu benim ve Nirvana’ya erdim” yanılsamasından kaynaklanan böyle bir kibir ne yazık ki vardır. Ben de böyle bir aşamadan geçtim. Medyaya demeç vermeme genel tavrının yanlışlığı ise çok açık duruyor önümüzde. Neden karşısın? Çünkü medyanın arkasında sermaye var ve medya halkı aldatıyor. Evet ama sen bu sermaye düzeninde arkasında sermaye olan her şeyle ilişkini kesiyor musun ki? O zaman yayınevleriyle de ilişkini kes. Onların arkasında da şu ya da bu büyüklükte sermaye grupları var. Kaldı ki, senin belirttiğin, medyanın bir yönü. Aynı medya, örneğin bugün gördüğümüz gibi, iktidarların baskısına da uğrayabilir ve savunulması gerekebilir. Ayrıca senin medyaya söylediğin şeyin içeriği önemlidir. Sermayeye karşısın onun işine gelmeyen şeyler söylersin. Onlar seni sansür etmiyor da sen neden kendi kendini sansür ediyorsun?

“Medyaya konuşmama” tutumuma rağmen Gülden Aydın’dan olumlu bir mail daha aldım:

Yarın (cumartesi) yayınlanıyor. Umarım beğenirsiniz. E-mailinizi duygulanarak okudum [pek duygulanacak bir şey yoktu gerçi, belki de arada başka bir mail daha atmış olabilirim – G.Z.]. Zaten kitabı okurken epeyce duygulanmışım. Ellerini ze sağlık. Kavafis’in ‘bu şehir arkandan gelecektir senin’i gibi geçmiş de kopmuyor insandan. Bence hiçbir sakıncası yok. Pişmanlık asit gibi yakıcı, yok edici. Ben hiç pişman olmadım. Kitabımızda bu pişman olmayı hissetmek beni mutlu etti. Sev-giler, hoşçakalın.

İşte bundan sonra olanlar oldu. 2 Aralık 2000, Cumartesi günü *Hürriyet* gazetesinin 10. sayfası boydan boya *Yarılmaya* ayrılmıştı. Manşet şuydu: “Mitingten Sonra İzmir Genelevine Gittik”. Alt başlıklarda da daha çok magazin bakımdan dikkat çekici olacağı düşünülen noktalar ön plana çıkarılmıştı. Öte yandan Gülden Aydın, giriş yazısında şöyle yazıyordu: